

Xavier Roig. EMPRESARI

# «L'empresari català és poc agosarat»

Roig publica «La dictadura de la incompetència» per defensar els mercats lliures, promoure que cal una renovació a les elits empresarials catalanes «perquè no han canviat gaire des de la mort de Franco» i criticar els estats interventors

EDUARD BATLLE / Barcelona  
 ● Fins a quin punt els estats han de ser intervencionistes?

—«Depèn del tema i de l'època. Ara mateix, s'estan donant diners a la banca (préstecs, bàsicament), no pas per motius ideològics, sinó pràctics. Quan Mitterrand va nacionalitzar la banca en arribar al poder a França, ho va fer per motius estrictament ideològics: el sistema financer havia de ser de titularitat pública. Ara, les ajudes les dona l'estat perquè és l'únic que ho pot fer. I l'estat no ha de ser mai intervencionista. S'ha de limitar a ajudar aquells que no hi poden arribar i que ho demostren després d'haver-ho intentat repetidament. Hi ha massa gent que es pensa que, perquè existeix l'estat, automàticament té el dret que li tregui les castanyes del foc. I l'estat hauria de ser com una pòlissa d'assegurances, que es contracta amb l'esperança de no fer-la servir mai.»

—Per què Catalunya ha anat perdent competitivitat?

—«Ho ignoro, però hi ha uns principis bàsics que cal complir, com per exemple el dinamisme i la renovació. Un dels problemes és la manca de renovació de les elits econòmiques que copen els òrgans de representació. Al capdamunt de les entitats empresarials no hi ha l'empresariat català típic d'avui, sinó els fills (barcelonins) d'aquells que ja hi eren. Això és un empo-

briment evident que no té lloc en cap economia dinàmica de les actuals. El teixit representatiu empresarial català no ha canviat gaire des de la mort de Franco.»

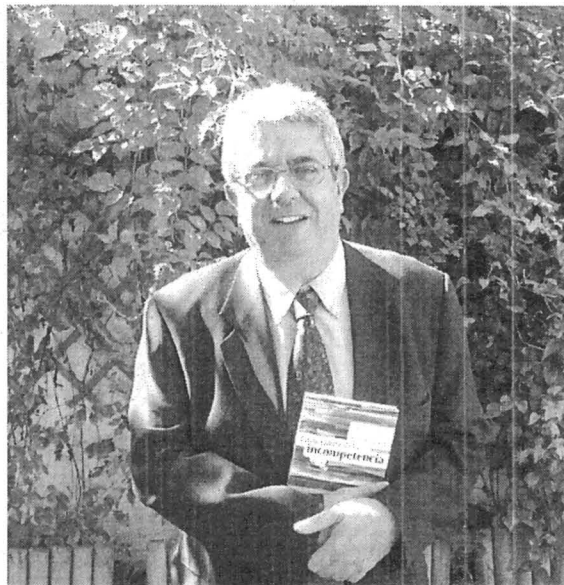
—Competir amb l'Índia i la Xina cada cop serà més difícil. Però, per exemple, Irlanda amb les TIC sí que ho ha fet?

—«Sí, però Irlanda és un país petit i que té tot l'autogovern que pot tenir un estat de la UE avui en dia. Malgrat tot, cal considerar que ells partien de molt avall. Irlanda era un país molt i molt pobre... Insisteixo: encara que fóssim independents i tinguéssim totes les eines legals a la mà per poder fer més coses, sense la renovació de les elits no avançaríem.»

—Per ser més productius cal que reinventem el model i generem un canvi estructural?

—«Absolutament. No cal posar-hi gaire imaginació. Tothom sap que la construcció i el turisme no són sectors innovadors ni competitiu. Per tant, només cal que destinem a altres coses els recursos que han anat a parar a aquests sectors els darrers anys. Tothom ho deia, tothom en parlava, però ajuntaments, governs, bancs i privats s'han dedicat simplement a afavorir l'especulació. El que ara ens passa, ho tenim merescut.»

—A què és degut que, segons diu, l'empresari català hagi viscut «arre-cerats» al poder tant durant el franquisme com



Xavier Roig (Barcelona, 1957), amb el nou llibre que ha editat *La Campana a les mans*. / LA CAMPANA

en la democràcia?

—«És poc agosarat, i li agrada que el poder el protegeixi de les intempèries. I això es veu només de fer-hi un cop d'ull. Quan ho va denunciar en Berlanga a *La escopeta nacional* la gent reia. Però en Berlanga no fa mai res que sigui sobrer, en els seus films. El problema, ara, és que la globalització és una mena 'd'intempèrie', i ni el govern espanyol, ni ningú, no hi pot fer res. Aquest és el nostre drama.»

—Quin percentatge hauria de cobrar un parlamentari català?

—«Una solució seria que els parlamentaris cobressin el mateix que cobraven el darrer any que van treballar abans de fer de parlamentari. Ningú hi aniria per ni millorar ni per em-

pitjorar, sinó per treballar en una feina que hi cregués. Per què tots han de cobrar el mateix?»

—És factible que els empleats públics tinguin un altre rol?

—«Haurien d'adoptar el rol d'aquell que atén un client. I la legislació hauria de garantir que els servidors públics no tenen cap privilegi per sobre de la resta de treballadors del mercat. Per què hi ha d'haver privilegiats?»

—Com qualificaria la resposta del govern espanyol pel que fa a la crisi?

—«Penosa, i em sembla que no descobreixo res de nou. Fins fa quatre dies s'han limitat a negar la crisi per motius electorals. Hauria d'existir un tribunal que jutgés aquestes malifetes.»

—I l'executiu català? I l'europeu?

—«El català té pocs recursos per lluitar contra crisis d'aquest tipus. L'europeu ha demostrat una agilitat que no ha estat pas malament. Ara bé, no sé si això ha estat mèrit del president de torn (Sarkozy) o de l'organització. Tendeixo a pensar el primer.»

—Quins han de ser els objectius bàsics per sortir de la crisi?

—«Crec que cal oblidar els hàbits que ens han portat a aquesta situació. L'origen de la crisi és mundial i ha tingut lloc a tots els països alhora. L'origen es descriu ràpidament: un diner massa barat (tipus d'interès massa baixos), ha provocat la cobdícia i que s'atorguessin hipoteques a gent que no la podia pagar. Han pecat tots: els que les demanaven i els que les donaven.»

—Com valora el moment econòmic actual de Catalunya?

—«No es pot deslligar de la crisi que vivim. Catalunya pagarà car no haver escoltat a tots aquells que advertíem (ja fa massa anys!) que l'economia especulativa no productiva trencava el teixit empresarial tradicional català. Tots els esforços haurien d'estar ara enfocats a aconseguir assemblar-nos el màxim possible a Alemanya. La pregunta, però, és: està disposada Catalunya a mirar i imitar els del nord, i deixar de mirar i imitar Madrid? Insisteixo, sense un canvi a les elits, res a fer. Els actes tenen conseqüències.»